

Amor que esdevé fecund (1)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Encetem el comentari i la invitació a llegir el capítol V de l'Amoris Laetitia. Aquest tracta de la fecunditat de l'amor i de tot allò necessari per a l'engendrament i l'educació dels fills, així com d'alguns elements importants de la vida familiar. Adonem-nos, en aquesta primera glossa, de la bellesa de l'obertura a la vida i de l'acolliment dels fills (AL 165-177).

El Papa, bo i citant el seu predecessor, recorda que "l'amor sempre dona vida. Per això, l'amor conjugal 'no s'esgota dins de la parella [...]. Els cònjuges, alhora que es donen entre ells, donen més enllà de si mateixos la realitat del fill, reflex vivent del seu amor'" (AL 165). Tota parella, sigui quina sigui la circumstància de l'engendrament, s'adona que l'amor i els fills són realitats natural i intrínsecament unides. Els fills cercats, esperats i estimats, des de l'acte de la seva concepció, són una joia i una benedicció. Però també els que apareixen inesperadament arriben per a ser estimats.

El Papa, bo i afirmant la bellesa de les famílies nombroses, recorda que tenir fills és una aventura que demana uns pares madurs. Això no ha de fer pensar que la procreació ha d'arribar tard en la vida esponsal: quan els esposos s'estimen s'alegren que el seu amor generós i senzill culmini amb la sorpresa joiosa d'un fill. Ells aprenen a estimar els fills quan creixen en les entranyes de la mare. La natura dona nou mesos per fer aquest aprenentatge tan emocionant.

El Sant Pare afirma que "tot infant té dret a rebre l'amor d'una mare i d'un pare, ambdós necessaris per a la seva maduració íntegra i harmoniosa" (AL 172). En un temps com el nostre, cal desvelar que és molt difícil el creixement seré i equilibrat si manquen uns pares que exerceixen la seva funció educadora des de la identitat maternal femenina i paternal masculina. És saludable i clarificant llegir el nú-

mero 175 que conclou dient: "Hi ha rols i tasques flexibles, que s'adaptin a les circumstàncies concretes de cada família, però la presència clara i ben definida de totes dues figures, femenina i masculina, crea l'àmbit més adient per a la maduració de l'infant". Jo em pregunto si el fenomen creixent de la confusió en l'orientació sexual de força nois adolescents no serà deguda a que "en la cultura occidental, la figura del pare estaria simbòlicament absent, desviada, esvaïda. Fins i tot la virilitat semblaria qüestionada"?

Recomano que tots els pares i mares, especialment aquells que espereu nous fills i/o n'esteu educant en la infantesa, llegiu amb atenció aquestes pàgines, les converseu i les useu per a millorar en la tasca més important de la vostra vida: ser pares.

